

woordig in zeer veel sterkere mate dan vroeger de hulp van den verzekeringswiskundige ingeroepen voor de koers- of rendementsbepaling van de beleggingen der instelling, waaraan hij verbonden is. Zoo is het aanvankelijk louter de practijk geweest, welke de verzekeringswiskundigen meer en meer in contact met de intrestrekening heeft gebracht.

De beoefening daarvan was voordien vrijwel geheel in handen van de leeraren in de wiskunde, en deze stonden er geheel anders tegenover als de actuarissen.

Bij het onderwijs in de algebra wordt de intrestrekening veelal gebruikt ter demonstratie van het nut, dat de kennis van reeksen en logarithmen oplevert voor de practijk van het dagelijksch leven. De leerling krijgt aan de hand van eenvoudige exponentieele functies en van sommatieformules met behulp van een logarithmentafel grootheden te becijferen, waarvan de waarde bijna steeds gemakkelijker zal zijn te vinden met behulp van een rentetafel, hetzij door rechtstreeksche aflezing, hetzij door lineaire interpolatie. En worden de rentetafels hem al bekend gemaakt, dan worden zij hem toch nog voorgesteld als een voortbrengsel van dezelfde theorie. De intrestrekening is bij dit alles geen doel, maar slechts middel, en dit feit drukt zijn stempel op de geheele wijze van uiteenzetten.

Voor den actuaire staan echter de rentetafels op den voorgrond. Moest hij deze zelf op zijn bureau doen vervaardigen, dan zou dit vermoedelijk niet geschieden door middel van een logarithmentafel en zeker niet door middel van sommatieformules. De bestaande, zeer uitvoerige en van inhoud vrij gevarieerde tafels van rentefuncties vormen echter zijn uitgangspunt. Voor de daarin verwerkte grootheden heeft hij afzonderlijke symbolen, en bij het oplossen van een intrestvraagstuk streeft hij er naar om langs den kortsten weg een zoodanig in symbolen uitgedrukt antwoord te vinden, dat de becijfering aan de hand van de rentetafels hem de minst mogelijke moeite kost. Het wezen der intrestrekening is voor hem tafelkunde en anders niet.

Deze, op het eerste gezicht misschien wat nuchter lijkende, opvatting heeft nu geleid tot een eenvoudige en systematische behandeling van de geheele intrestrekening in een eigen symbolentaal, die voor een ieder, die in de practijk met de intrestrekening te doen krijgt, zoovele voordeelen biedt, dat zij de eerstgenoemde gewone algebraïsche methode op den duur stellig geheel zal verdringen. En zij draagt over de geheele linie zoozeer een actuarielen stempel, en zij is voor het oogenblik buiten den actuarielen kring nog zoo weinig gemeen goed, dat internationale afspraken omtrent hare notatie nergens anders dan op een actuariel congres gemaakt kunnen worden. Eenige herziening van de bestaande intrestnotatie vraagt zij inderdaad.